

B – Vierde zondag van Pasen

Handelingen 4,8-12; Psalm 118(117); 1 Johannes 3,1-2; Johannes 10,11-18

Bidden voor roepingen tot christengelovige

Mijn moeder zaliger zei mij eens: “de paus is toch het hoofd van de kerk?” Ik heb haar toen onmiddellijk moeten corrigeren: “Nee, ma, Christus is het hoofd van de kerk”.

Blijkbaar had mijn moeder nog dat oude idee in het achterhoofd van de Rooms-Katholieke Kerk als een wereldomvattende organisatie, een multinational, de bekende piramide, met de paus aan hoofd, en de bisschoppen als regio-managers. Het is inderdaad het kerkbeeld van vroegere generaties. Overigens, niet alleen van vroegere generaties, want dat beeld heerst links en rechts nog altijd. Men zag de kerk als een multinational, of als een wereldwijde non-profit-organisatie, een soort “godsdienst zonder grenzen”.

Maar dit is niet meer het kerkbeeld dat wij hebben sinds de jaren 1960, sinds het Tweede Vaticaans Concilie, dat zich de vraag stelde: “hoe zou men de kerk kunnen beschrijven?” Het concilie gaf toen enkele ideeën, enkele beelden:

- de kerk als een schaapskudde met herders die de wacht houden,
- de kerk als het volk dat door de woestijn trekt naar het beloofde land,
- de kerk als een volk dat in de loop van de geschiedenis met God meetrekt, en steeds meer bij God komt, heilsgeschiedenis,

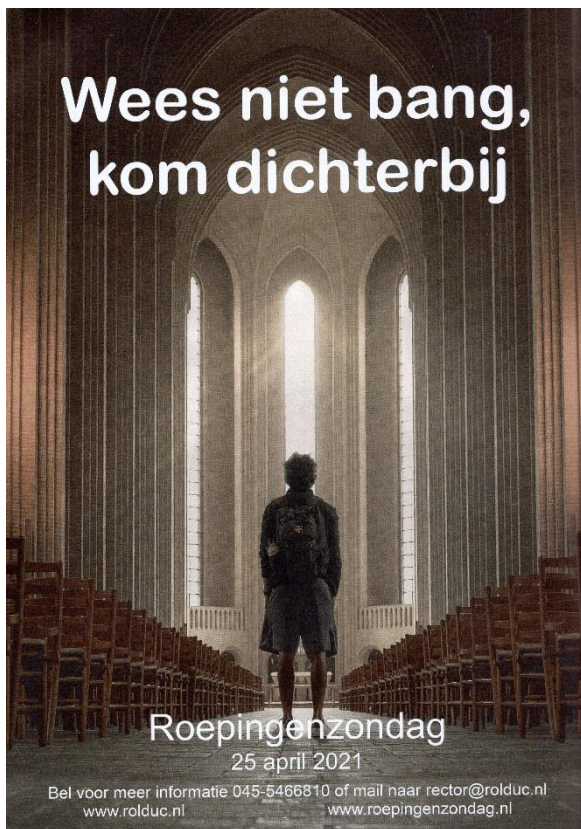
Een en andere betekent – en dat heeft het Tweede Vaticaans Concilie ook heel duidelijk gezegd – dat het primair gaat om het volk Gods, de gelovigen. De piramide van de multinational moet je als het ware omdraaien. Het volk Gods boven, de paus, de bisschoppen, de priesters in een dienende functie, als herders. Ja, herders.

Er is met ons kerkbeeld sinds de jaren 1960 nóg iets veranderd. De kerk in de tijd van mijn ouders was nog de volkskerk, waar iedereen bij hoorde, iedereen was katholiek, zeker hier in Limburg. Je was Limburger, je was Maastrichtenaar, dus je was katholiek, dus je had je eerste communie gedaan, dus je ging iedere zondag naar de kerk. Iedereen ging toen naar de kerk op zondag (althans bijna iedereen). Die kerk is nu aan het verdwijnen, aan het verdampen. De kerk is een keuzekerk geworden. Er is geen sociale verplichting meer, niemand zegt je dat je zondag naar de kerk moet gaan, het is je eigen keuze. En de cijfers zijn duidelijk: in Limburg draait het kerkbezoek momenteel maar magertjes om de 5 % van de katholieken. En een lege kerk zal ook geen roepingen voortbrengen.

Ja, het is vandaag Roepingenzondag, en traditioneel bidden wij dan om roepingen tot het priesterschap, het diaconaat en het religieuze leven. Dat is althans de geijkte formule. Maar moeten wij in onze tijd enkel en alleen maar bidden om roepingen voor ambten in de kerk? Moeten wij misschien ook niet bidden voor roepingen tot het huwelijk, roepingen tot ouders die hun kinderen laten dopen, die ze iets mee willen geven, ouders die hun kinderen hun idealen, hun normen en waarden, hun geloof willen meegeven, roeping tot vrijwilliger, om mee te werken aan de opbouw van een levende geloofsgemeenschap, mensen die met elkaar het enthousiasme voor de Blijde Boodschap van Christus delen. Kortom, bidden wij simpelweg voor roepingen tot christengelovige. Inderdaad, moeten wij misschien niet allereerst bidden voor roepingen voor christengelovigen, voor méér schapen in de schapestal?

Jezus zegt het ons vandaag in ieder geval, en heel uitdrukkelijk, in de Evangelielezing: “Nog andere schapen die niet van deze schapestal zijn, ook die moet ik leiden”. Daar moeten wij

dus ook voor bidden, – om dat beeld van Jezus van de schapstal te gebruiken – dat al die schapen die buiten de kudde rondzwerven, dat ook die geroepen worden.

Om aandacht te vragen voor Roepingenzondag stond op de achterkant van de laatste editie van het bisdomblad De Sleutel deze foto. Een jongeman in een grote kerk kijkt naar het priesterkoor. De bedoeling is duidelijk: voel ik me misschien geroepen? Ik vond de foto indrukwekkend, maar niet vanwege het imposante kader van die grote kerk, en die jonge man die nadenkt. Het meest indrukwekkende op die foto vond ik links en rechts die twee lange rijen lege kerkbanken. Gaat het op Roepingenzondag eigenlijk niet vooral daar om? Om die lege kerkbanken? Moeten we misschien niet allereerst dààrvoor bidden, voor roepingen tot gelovigen? Dat steeds meer mensen zich geroepen voelen om zich aan te sluiten bij die mooie geloofsgemeenschap, die de Blijde Boodschap van Jezus verkondigt en voorleeft. Laten we ook daarvoor bidden op Roepingenzondag. Bidden voor roepingen tot christengelovige.

Régis de la Haye, diaken